

БЕСЕДА У НЕДЕЉУ СВИХ СВЕТИХ¹⁾

ЕПИСКОП АТАНАСИЈЕ (ЈЕВТИЋ)

У Име Оца и Сина и Светога Духа.

Ево нас, драга браћо и сестре и драга децо, на врху Домостроја, што каже у песми Свети Владика Николај, у врху Домостроја Свете Тројице. Бог гради сву творевину, сав свет – видљиви и невидљиви, духовни и материјални – и човека као круну свега, гради као један велики Дом, и то је *Домострој*, то је градња, стројење и уређење и руковођење Дома Божијег и нашег. На грчком се *Домострој* каже *Икономија*. Европа ту реч чита „*економија*“, али је она ту *економију* претворила само у голу хоризонталу, без Бога и Неба, и зато она нигде и не води, осим у испразну потрошњу. А Божија *Икономија* је Домострој, изградња и руковођење Дома који је уствари увођење свега створеног, и наравно човека, у вечно и непропадљиво Царство Божије, Царство Небеско.

Догађаји тог Божанског, или тачније Богочовечанског Домостроја прослављају се у нашој Цркви у току годишњег круга Празникâ, и тако у бескрај и до вечности. Данас је завршетак тог великог круга Догађаја: од Рођења Христовог до Крштења, до Преображења, Страдања на Крсту и Смрти и Погребења, и даље до славног Васкрсења и Вазнесења на Небо, у четрдесети дан после Васкрсења, и онда ниспослање с неба Духа Светога на Апостоле и Цркву и сву творевину. То све прославили смо прошле Недеље, на Свету Педесетницу, у педесети дан по Васкрсењу, и потом, у следећу Недељу по Педесетници – данас: славимо **Недељу Свих Светиш**. Она се слави као плод целокупног Божијег делања – то јест Домостроја као градње Дома Божијег, извршење Божијег плана и делања о свету и роду људском, кроз Христа, Сина Његовог Јединородног, Оваплоћеног и Очовеченог, и дејством Духа Светога Утешитеља.

И зато су данас **сви Светишељи** прослављани у Цркви Христовој, Дому Очевог и Обиталишту Духа Светога, у Цркви као Домостроју Свете Тројице. То је Недеља **Свих Светих**, од којих су многи нама знани

¹⁾ *Беседа* Владике Атанасија у Цркви Лазарици у Крушевцу, изговорена уочи устоличења Владике Давида – у Недељу Свих Светих, 6/19. јуна 2011. године.

и посебно прослављани, а многи други нама незнани, али Богу познати, и сви данас заједно и саборно прослављани на Небу и на земљи. Они су *йлог на Дрвѣиу Живоѣа*, како то дивно каже у свом *Охридском йролоѣу* Свети Владика Николај. Они су, додаје Свети Владика, жито у Житници Небескога Царства. Све што је Бог радио, радио је и ради ради Свих Светих, ради овог Небоземног Сабора који данас прослављамо. И то је **дело Божије**, то је Домострој Свете Тројице. И кад нас неко пита:²⁾ А какви су резултати дела Божијег? Шта је то Бог урадио? То питају људи који не верују, или који слабо или мало верују. Ми на то одговарамо: **Свѣишѣиљѣи јесу Дело Божије**. Дело Божије јесу ови савршени и потпуни, бесмртни људи, људи земаљски од крви и меса који су постали као небески Анђели, оставши и на Небу истински људи, али прослављени и обоже-ни. Дело Божије је, дакле, овај **Сабор свих Свѣишѣих** данас прослављаних. То је Бог учинио, и то је највеће, вечно и непролазно ДЕЛО. Сва друга дела на земљи, све људске цивилизације, све је то пролазно и пропадљиво. Остају вечно дела Божја – Сабор Светих у вечном Дому Божијем.

Имамо, на жалост, данас невиђену пропаганду велехвалних „дела“ и „успеха“ људских, скоро прање мозга, које врше светски па и наши политичари. Они нам све време говоре: како је „улазак у Европу“ решење свих проблема. А ми, који смо у истинској Европи пре ове Европе, видимо куда то води, јер у овој данашњој Европи одавно постојеће земље у тзв. *Евројској Заједници* распадају се и пропадају, да их овде сада не набрајам, знате то и сами. Чак такве земље као што је Исланд, Грчка, Португалија, и ко зна још која – шта је са њима? Пропадају и растачу се, уз помоћ те и такве Европе, као што је и наша земља растакана, и растаче се и даље. То нам све личи на оне празне звечке, које се дају детету када плаче, да га ућуткају и тобож утеше. Уместо да мајка дете узме на руке, и прислони га на срце, они му дају неку шарену лажу.

Молим вас мајке, највећи посао који можете да радите у свету и животу јесте да са вером и љубављу гајите децу. Нема већег ни светијег посла у овоме свету од тога. Дошли су безбожници код нас, комунисти и западни отуђеници од Бога, и хоће да нам узму децу, да их отуђе од Бога, од Христа, од Цркве као Дома Божијег и нашег, као што су сами отуђени. На жалост, као некад у турском ропству „данак у крви“, тако данас нашим родитељима узимају децу, као што раде у Шведској, у Америци, и не знам још где. Такви шире вести по земљи Србији, они који Бога немају, а не знам да ли имају и деце (јер избегавају рађање, а одобравају

²⁾ Владика овде опомиње родитеље да пазе на децу, које је било доста у Цркви на Литургији и сви су се причестили.

побачаје): како је, наводно, у Србији, „вербални терор над децом“, а то је уствари нормално родитељско опомињање деце, понекад и уз грдњу, тј. родитељско карање. Јер, не може дете да нормално узраста ако нема и опомена, и савета, ако нема васпитања, а понекад, Бога ми, треба и руком покарати дете, па и подвикнути му, наравно увек са љубављу, јер права љубав није повлађивање детету у свему и свачему. „Бог нас кара“, вели Свети Апостол Павле „и кара свакога сина кога прима“ (Јевр.12,5-11). Јер је дете као младица, млади властар; као млада и нежна биљка што треба да има притку да је држи на ветру усправно, тако и дете треба да има педагога и педагогију. Као што је Адам у Рају био неискусан, млад и незрео, па му Бог зато дао само једно упутство, једну заповест: Немој, дете, да идеш тамо и да једеш од једног дрвета, а притом му је дао сав Рај и усред њега Дрво Живота. Не да се Бог бојао или завидео човеку, као што је ђаво лукаво сугерисао такву лаж Еви и Адаму: „Није то, него се боји Бог да ти, кад поједеш плод од овог дрвета, не постанеш раван Њему“. Ђаво, бедник и клеветник, завидник и ћифта, „ситна душица“, што каже наш народ, сугерише Еви наивној, а Ева неискусноме Адаму: како је Бог такав, тј. обичан бедник и завидљивац, који се боји Свога створења!

Ја сам, као млад богослов, борио се у себи за своју веру у Бога Живога, а била су тешка времена комунистичког безбоштва, када су насилно хтели да нам узму Бога. Али као млад човек, отворен за све, интересовао сам се и борио се, док нисам схватио да је ђаво један зли мангуп и преварант, лажов и клеветник, попут многих који га следују. Обећава, и он и они, куле и градове, а уствари лаже и обмањује људе. Док нисам схватио такву лаж и превару ђавола, који некад наступа и као „хуманиста“, као тобож „пријатељ“ човека или деце, нисам могао тако лако да њега и његове лажи и клевете на Бога и човека одбацим. Његови разлози изгледају некад као логични, његови предлози изгледају као да обећавају нешто добро, а по среди је уствари камуфлирана лаж ноторног лажова, завидљивца и клеветника, као што и каже грчка реч: *διαволос* значи **клеветник**. Тако је ђаво клеветао Бога Адаму преко Еве, а и њему самоме, наклеветао на Бога како тобож Бог завиди човеку, боји се да човек не постане „раван Богу“. И шта је добио Адам кад је послушао ђавола? Узбрао је ту забрањену воћку, и шта је добио? – Превару, пораз, и смрт. Уместо да постане, по лажном обећању ђавола, „једнак Богу“, он је одмах затим почео да се крије од Бога, обузео га свега страх и неслобода, и на крају је изгубио и Рај, у који га је Бог поставио као цара. Постао је *ιο, ναϊ*, обнажен од богодане светлосне хаљине благодати Духа Светога, у којој је слободно као дете разговарао са Богом као својим Оцем, и као пријатељ шетао са Њим по Рајском врту. Све је то изгубио и постао смртан. Ето,

то ради грех од човека, то ради ђаво, то чини отуђење и удаљавање од Бога. А Бог хоће да будемо Његова деца. Не зато што Њему то треба. Имао је Бог све и сва од вечности, сву славу и блаженство, али је из љубави кренуо у стварање света и човека, да би са човеком и Анђелима, и са свом творевином, поделио радост и љубав Вечног Живота. И, како каже Свети Владика Николај (у предивној књизи *Касијана*, и у врхунцу те књиге који се зове *Сћослов љубави*), Бог је започео епопеју над епопејама, у којој је Син Божији, преузивши иницијативу за стварање света и човека, узео на Себе и одговорност за свет и човека. Зато је после и Сâм Лично дошао и постао Човек, постао Богочовек, и пратио, и прати, човека на свим његовим путевима кроз свет и историју, до краја века и света, у Вечност.

Нема за Бога изгубљенога, нема у Бога позника, каже наш народ. „Никад не реци никад“ кад је у питању наш однос с Богом. Јер Бог наш, Бог Живи и Истинити, Бог Истине и Љубави и Живота, Бог Откривени у Христу Оваплоћеном и Духу Светом, Који руководи Цркву Божју и све нас у њој, није тиранин, није наметљивац, ни завидљивац. Бог је Бог Љубави, како каже Сâм Христос, и Он „стоји крај врата и куца; и ако му човек отвори, ући ће, и са њим ће вечерати“ (Откр.3,20). Није Бог, као што су хтели безбожници, тиранин са војском, са легијама силе и насиља, какви су силници и тирани овога света, као они Западни тирани који су нас бомбардовали. Кад су римски војници Христа хватали у Гетсиманији, Петар је хтео да Га брани. Био је ватрен, темперамантан, и појурио да одсече уво једном слуги, да би их застрашио. А Христос исцели уво том слуги, и каже Патру: „Врати нож у ножницу. Мислиш да Ја не бих могао довести легије и легеоне Анђелâ? Али, Царство Моје није од овога света. Моје је Царство Небеско – радост, мир, љубав и слобода у Духу Светоме“.

То и такво Царство Христово су живели и доживели Светитељи, почев од Апостолâ, то су доживљавали и пре Апостолâ Божији људи, иако у мањој мери, у Старом Завету; то и данас живе и доживљавају истински Црквени хришћани. Да знате колико и данас има дивних догађаја са људима који се обраћају Богу Живоме и Истинитоме, Богу Који је Христос Богочовек. Недавно се обратио Христу у Ирану један млади муслиман, коме је отац био хоџа, па се и он спремао да то исто буде, и трудио се, и молио Алаху, али је видео да тај Алах није прави и истински Бог, и да је све у тој исламској лажној вери празно, и у његовом безизлазу позвао га је Сâм Христос, и он се обратио Христу, крстио се и постао хришћанин. Има много таквих дивних примера и данас широм света. Православље, као истинита вера Христова, није насилничко, није пропагандистичко, није наметљиво, а није ни материјално богато – хвала Богу! – оно и данас, преко својих Светих људи, сведочи Христа као Ис-

тинитог Бога и Спаситеља свих људи и свега света. Оно не осваја насилно људе, као што их хоће да освајају и присиљавају, уствари поробљавају, многи силници овога света, мада понекад и кроз давање неких дарова, као лицемерни мамац, који после стоструко наплате.

Сећам се у мојој Херцеговини, хтели су да нам дају тзв. US-AID – помоћ америчку. Стоструко су то после наплаћивали, а и при самом давању своје помоћи дириговали су и наметали нечовечне услове. Одбио сам их. Хвала Богу, и без њих ми обнављамо порушене цркве, и обнављају нам се и данас, а заједно са црквама обнављају нам се и деца и народ. Нису увек људски дарови добронамерни. Божији дарови су несечични, јер Бог жели да у тим даровима Његовим ми људи слободно учествујемо, као деца Његова. То су схватили Светитељи, и те Светитеље Његове и наше ми данас прослављамо. Нису Светитељи порекли, ни проклели, овај земаљски живот, који нам је од Бога дат, као и овај свет, који је Бог из љубави створио и дао нам. Стварање света и човека – то је Божији дар из љубави, овај земаљски живот, земаљска добра, деца, породица, знање, имање, благо, школовање, све то нам је Бог дао. Али, све то треба примати и употребљавати онако како је рекао и благословио Човекољубиви Господ: *Ишїиїиїе најїре Царсїво Божије, и Правду Њеїову, а остїало ће вам се све їридогаїиї* (Мт.6,33). Прво Бог и Царство Божије, а онда и све остало. Али кад се другостепено постави за прво, онда то квари ред и не доноси трајне користи човеку и људима, није спасоносно за човека, за вечно људско биће.

Говорио је, не тако давно, један, да не помињем име, наш политичар: „Ја сам за земаљску Србију; ови су за „Небеску Србију“, они су откачени, они су тзв. „Небески народ“. И како је завршио тај политичар? Он и такви се ругају Српском народу. И ђаво се ругао Богу и Адаму, и руга се кроз историју и даље нама људима, и ништа није постигао. Српски Православни народ не пориче и земаљску Србију, и земаљску Отаџбину, и земаљски живот. Све је то дар Божији. Ништа што је од Бога створено није проклето, али има неког реда у свету и животу који је Бог дао, има спасоносног поретка. Као дете кад расте, оно постепено узраста. Не можете детету одмах све давати, као што су неки говорили: треба га натрпати витаминима, треба ово, треба оно... То је као кад би му отворили утробу, и стрпали све унутра, и дете би се деформисало, и тако би га брзо упропастили. Потребно је детету постепено рашћење, узрастање и урастање у тајну богоданог живота, како би органски живело и доживљавало и осазнавало психофизичку стварност богоданог бића и живота. Исто тако је потребно да дете вољно и слободно узраста, и ураста у тајну живота, у тајну знања, у тајну молитве, у тајну вере, у тајну љубави.

Данас имамо ту појаву, ви то пратите више од мене, да се млади само погледају, и одмах се заљубе. Па још кажу „прорадио адреналин“, као да су људи кучићи. Срамота је да тако карактеришу човека. Не одлучује код словесног, разумног и слободног човека адреналин, него одлучује воља човека, слобода човека, искрени покрет људског срца и душе. Наравно, постоје у организму жлезде за унутрашње лучење, али онај коме командују само жлезде, томе не треба ни мозак, ни срце, ни душа, ни разум, ни савест. Претворили су човека у обични отуђени, безлични механизам, у неку бесловесну живуљку, како је моја мајка говорила. А човек је биће које свецело тражи да у животу словесно и слободно учествује, с вољом и љубављу, с душом и телом, и свешћу и срцем. Зато је Господ и рекао: „Љубите Господа Бога свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом, свом снагом и свом вољом својом. И ближњега свога као самога себе“ (Мт.22,37-38).

Човек је целовито биће, целосно и целомудрено, много сложено биће, комплексно небоземно биће, зато што је *саборно* биће, што је створен за богочовечанску заједницу. Гледам јутрос, децо, долазим ту из штампарије у Врњцима, и у авлији има неколико кучића. И сад један малецки пас, да се покаже јак, ваљда од страха, трчи према мени и лаје. Ја се окренем и кажем му онако благо: „Шта је, зашто лајеш?“ Куче застаде, као да се постидело! Животиње су човеколике. Није човек животињолик. Кажу људи, као Свети Отац Јустин: кад погледате у лице сваке животиње, и јагњета, и вола, и мајмуна, и пса, и рибе, и фоке, назирете у њима црте људског лика, видите неку чежњу за човеком. А тек како су се животиње умиљавале око Светитеља! Јер је Бог све створио да се кроз човека причести Вечним Животом Божијим. Зато све стреми животу, и све стреми ка човеку. У човеку животиње и створења виде свога цара, свога од Бога постављеног господара. Али, зато и човек треба према свему да се тако односи, са пажњом и љубављу, па и према животињама. Да свему прилази, како је говорио Отац Јустин, на голубијим ногама. Данас имамо посуновраћење код великог броја људи, који хоће, или тако кажу, да брину о градовима, да брину државне власти чак и о кучићима, а не брину о деци. То је и код нас данас у Србији луда Европа наметнула, она иста која нас је бомбардовала: да се бавимо не знам све чиме, па и кучићима. А колико гладних има данас у Србији, колико избеглица, колико деце заборављене и напуштене? Да не говорим о гладнима у свету... И власти се, рецимо у Београду, баве прављењем „азила за псе луталице“! А пси, ко пси, као бесловесне животиње, без домаћина и авлије, уједају децу и људе на улици. Чули сте и сами шта све бива. Ово говорим не зато што не треба и на псе пазити и за њих се бринути, него зато што

се изгубила равнотежа, и постало питање паса луталица важније од питања гладне, болесне или напуштене деце. И да не дужим даље о томе, сведоци сте и сами куда данас иде ова и оваква тзв. „Евроамеричка цивилизација“.

Светитељи су имали ту богодану равнотежу, Богочовечанску равнотежу у односу према свима и свему. Све су волели, о свему бринули, али увек у светлости Царства Небеског. Ходили су земљом, а држали се Неба. Зато су они, као *илод на Дрвейју Живоѿа*, нама вођи у Живот Вечни. Они су зрна грожђа на Грозду који је Христос. Зато се причешћујемо Њиме – Христом као Хлебом Живота и Вином Царства (Јн.6,33-35.50-51; Лк22,15-20.29-30). Светитељи су зрневље на Влату Пшенице Живота. Зато се причешћујемо Христом као *Хлебом Небеским*, и пијемо из Свете Чаше *Вино Бесмртности*. Светитељи су пелцери маслине, накалемљени на Великој Маслини – Христу. Они су овце у Стаду Христовом, коме је Он Пастир. Они су камење живо које се зида, као овај дивни Свето-Лазарев и Свето-Стефанов храм, подигнут с вером и љубављу на Темељу који је Христос. Они су удови, органи, чула на Великом Организму Богочовечанском, који је Тело Цркве, којем је Христос Глава. Многе су слике и прилике велике Стварности и велике Тајне, која се зове и јесте Црква. Тешко је ту тајну исказати једном речју, или верно представити једним примером, или обрасцом. Црква је и породица Божја, у којој је Христос *Прворођени међу мнојом браћом* (Рм.8,29; Јевр.2,11-18). Све то говори о Цркви као Великој Тајни Божијој, Тајни Свете Тројице, Тајни Богочовечанској: „Тајна је ово Велика, а ја говорим о Христу и о Цркви“, вели Апостол Павле (Еф.5,32).

Тајна Богочовечанске Цркве Христове је Велики Дом Божији, Тело Христово, Заједница Духа Светога, Велики Сабор, Небоземни Сабор Бога и људи, Бога и све творевине Божије. Бог нас хоће на Вечном Сабору, како каже Псалмопевац: „Стаде Бог на Сабору богова“ (Пс.81,1). И то су Светитељи знали, схватили, доживели, и у томе и данас живе, и зато те Светитеље данас прослављамо и ка њима стремимо. Нека би нас они удостојили, сваки на свој начин, да и нас Господ придружи томе Великом Сабору, како каже Апостол Павле у Посланици Јеврејима: „*Присјуйиистје Великом Сабору, Граду Боѿа Живоѿа, Небеском Јерусалиму, Цркви ѿвродних зайисаних на Небесима, и Боју Судији свију, и духовима савршених Праведника, и Христју Исусу, Посреднику Новоѿа Завѿта, Родоначелнику и Архијереју нашем Који нас ѿриводи Оцу блаѿодаћу Духа Свеѿтоѿа*“ (Јевр. 12,2 и 22-24). То је наша Црква Православна, и зато су наши Празници и Домостројни *доѿађаји* тако важни да их прослављамо. Од Недеље до Недеље, од периода до периода или доба године, од Празника до Празника.

Ми смо као у великој Лађи на путу ка Царству Небеском. Успут сабирамо и саборнизујемо и благосиљамо све у животу: и децу и породицу, и природу и животиње, и рад и посао, и школу и остала занимања, сејемо њиве и вртове, рађамо и гајимо децу, учимо се, напредујемо у овом животу на славу Божију и на наше спасење. Све је то богатство овога живота, али не треба да се изгуби ред и богодани поредак, да би било благословено и спасоносно.

Зато и каже Господ: Љуби Господа Бога свим срцем својим, и љуби ближњег свoga као самога себе. У томе је, браћо, садржано све. То је Крст Христов и наш, Крст спасења, а не мучења. Крст као вертикала и хоризонтала нашег бића и живота, и на земљи и на небу. Вертикала нашег животног крста је – љубав према Богу. Ако би била само она, без ове хоризонтале (Владика показује свој Крст на грудима), без овог водоравног дела Крста, онда би то био само један колац. Није довољно само стремити Богу. То говоре поједини нерасудни псевдозилоти, које ја зовем *зурлоџии*. Тобож се држе Бога, а цепају Цркву Божију, презиру људе око себе, надмени су, и мисле да све знају, а ништа уствари Јеванђелско и Црквено не знају. Исто је тако погрешно ако се она друга реч Божија о љубави сведе само на хоризонталу, без ове вертикале, без усправног дела Крста, онда је то једна обична мотка, то је чиста овозетска хоризонтала, то је само голи и огољени свет, то је тзв. *економија* света, која је постала *дој*, који се у Библији зове *Мамон*. Само грабиш да имаш, уствари само трошиш и траћиш, и тако личиш на човека који је упао у житко блато, па се хвата голим рукама за њега, мисли да има пуне руке, а блато му пролази кроз прсте, и остају само прљаве руке, а он остаје – гладан и жедан живота, и овога и онога Вечнога. То је та превара и обмана обезбожене и онечовечене цивилизације, која неће Бога, неће душу, неће Небо, неће Вечни Живот, а хоће само тело и Земљу, само овоземаљски живот уживања у греху. Европа је, нажалост, давно избрисала Бога, да не говорим да је заборавила Христа.

А Христос је не неко апстрактно биће, него је Живи и Истинити Бог, Који се јавио у свету и историји, постао истински Човек, живео са нама и као Богочовек остао у Цркви Својој у историји са нама, Који зна шта је човек, Који зна зашто је Бог створио човека, и куда води човека, Који је једини истински, проверени Пријатељ и Спаситељ човека и света – то је Христос Богочовек, *Једини Човекољубац*, како опет наглашава Свети Владика Николај. Неће то Европа. Зато и неће напредовати ни у чему трајном и спасоносном и вечном. Нисам пророк, и не желим да проричем зла, али у нашој људској историји циклуси рашћења једне, и сваке хоризонталне цивилизације, и њена пропадања су видљиви. Нисам про-

рок да проричем: „дошао је крај света“, као што има тих псевдопророка, апокалиптичара, паничара. Чујем да има и овде у Крушевцу тих секташа, Адвентиста, Суботара, који су колико пута досад слагали свет да „долази Христос“. Наравно, долази Христос, и доћи ће Христос, али када то буде Његова воља и одлука, јер то је, како Сâм Он рече, у власти Бога Оца (Дап.1,7). А ми треба да смо увек спремни да дочекамо Господа свога и Спаситеља нашег и свега света, да се придружимо Сабору Његових Светих. То је Црква. Црква није ја, само владика, или патрика, нити само група народа, као неки друштвени, социјални појам, нити само ово или оно, него је Црква Велики Сабор Неба и Земље, „Сабор Бога усред богова“, како каже Псалмопевац.

Ето, то ми данас славимо. И зато се молимо да нам **сви Свети** буду на помоћи, нарочито деци нашој. Још једном понављам родитељима, нарочито вама мајкама – обратите љубав и пажњу на децу. Деци треба пре свега пажња и љубав. Опет је заблуда: дај му да има све! Можда и може имати све, али ако нема пажње и љубави, све је то залуд. А кад према детету имаш и пројављујеш искрено и стрпљиво, а не само на показ „да други виде“, пажњу и љубав, све остало се може лако надокнадити.

Да не дужим даље: нека нам **сви Свети** буду помоћници и заступници пред Богом, да будемо и ми у томе Сабору, да припадамо њима и са њима Господу и Богу и Спасу нашем Исусу Христу, свој Светој и Животворној Тројици. Да нас они приводе том Небеском Сабору. Ми смо данас окупљени и сабрани у Цркви саборној Светога великог Кнеза Лазара, Великомученика Косовског, и православни називају Цркву *сабором*, браћа Руси зову Храм *сабор*. Уствари, свака Православна Црква и јесте *саборна*.

Господе, молитвама свих Светих Твојих, Патријараха и Пророка, од Адама до Аврама и до Мојсија и до Јована Крститеља, и Светих Апостолâ, и Светих Мученика и Новомученика и Богоугодника и Праведника. Поменусмо Свете Апостоле, велику Дванаесторицу и Седамдесеторицу, све до данашњих Апостолâ-Епископâ, њихових наследника, какав је био и јесте Свети Владика Николај, и какав је и ваш нови Владика Давид. Да вам честитам данас његов избор и ускоро хиротонију и устоличење овде у царском Крушевцу. Наш и ваш дивни отац Давид Метохијац, рођен у Ђураковцу, а живео и растао у патријарашком граду Пећи, дивно дете Божије, које је прошло живот и расло уз Светог Патријарха Павла. Ево он, хвала Богу, долази вам за првог Епископа Крушевачког. То је дар нашег Патријарха Иринеја, вашег досадашњег Владике. Сâм он га је предложио, на опште пријатно изненађење свих Владика на Сабору, и сви су били једногласни да се он изабере за царски град Крушевац, и није требало гласање, да га бирамо. Хвала Богу.

Синоћ сам га звао и тражио благослов да служим данас овде. Он има испите за студенте на факултету, и не може да дође, али није ни обичај да новоизабрани Владика раније долази, пре но што буде рукоположен и устоличен овде. Примео сам његов благослов, и наравно и Владике Јована, вашег Администратора. Будете Богу захвални за новог Епископа. Али, да budete ту са њим и уз њега, да му помажете и сарађујете. Једна од главних особина Епископа је да буде на располагању свима, колико може. Треба и њему као човеку помоћ ваша, и сарадња, и послушност ваша. Он је отац ваш и нарочито ове деце, макар био млађи од нас и од можда многих од вас. Он вам је отац преко Небескога Оца. Да му помогнете, да сарађујете сви, и свештеници, и у свакој цркви, и дому, и парохији, и манастиру, сви ви верници, и монаси и монахиње, и деца, и људи на власти. Тако ћемо сви са њим припадати **Сабору Свих Светих**.

Зато вам честитам *Празник Свих Светић*.

Господе, придружи нас Сабору Светих Твојих, и сада овде на земљи, и у Вечном Царству Твоме. Амин ❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

Црква Лазарица
Крушевачка и Св. Породица:
Цар Лазар, Царица Милица
и Деспот Стефан Високи